

Szalkay Róbert
Kunmadaras
(Magyarország)

Pedig mi abban reménykedtünk...

Húsvét II. nap délelőttre

Lekció: Lk. 24:13-24
Textus: Lk. 24:25-35

Kedves Testvérek !

Az elhangzott igeszakaszban a tanítványok Emmaus felé igyekeznek. Úgy tűnik, mintha ennek az igeszakasznak Emmaus lenne a középpontja, pedig nem Emmaus a középpont. Bár az események az Emmaus felé vivő úton és Emmausban játszódtak le, a középpont mégis Jeruzsálem!

Az asszonyok vasárnap hajnalban a sírhoz mentek, hogy bebalzsamozzák Jézus holttestét, de azt nem találták ott, hiszen Jézus feltámadt. Amikor elmondták az apostoloknak, hogy Jézus feltámadt, asszonyi fecsegésnek tartották a tanítványok a híradást. Jézus Krisztus valóban legyőzte a halált és készül elfoglalni helyét az Atya trónusán. Azért Jeruzsálem e történet középpontja, mert Jézus ott támadt fel!

Miért ment Emmausba ez a két ember? Egyszerűen csak azért, mert ott laktak. Az Emmaus felé tartó két tanítvány szinte személyes ismerősünk. Nem azért, mert már többször hallottunk róluk, hanem azért, mert a mi gondolkodásunk rokon az övékével. Ők is olyanok, mint mi, akik szívből szeretik Jézust, tisztelik, idézik jól ismert mondatait, ismerik a történetét, de nincs bennük öröm: kiábrándultak, lehorgasztott fejjel járnak. Csak nagypéntekig látnak, a szenvedésig, Jézus eltemetéséig. De amikor a feltámadásról kellene beszélni, akkor megtorpannak, a vasárnap hajnalban történekről csak úgy szólnak, mint asszonyi szóbeszédről. Ezzel bevallják, hogy nem hisznek Jézus feltámadásában. Milyen különös, hogy ezek az emberek a világtörténeti jelentőségű napon és órában ott voltak a szent titkok kiadásának közelében, s mégis elhagyják Jeruzsálemet!

Jogosan vált az egyházban a kiábrándultság szimbólumává ez a két tanítvány. Minden gondolatuk akörül forog: „*Pedig mi abban reménykedtünk, hogy Ő fogja megváltani Izráelt*”.

Két ember megy az úton és beszélgetnek, vitatkoznak egymással. Egyszer csak melléjük szegődik egy „idegen”. A kor szokása megengedte, hogy megkérdezze: „*Miről beszélgettek egymással útközben?*” „*Te vagy az egyetlen idegen Jeruzsálemben, aki nem tudod, mi történt ott ezekben a napokban?*” – kérdezi Kleopás. Joggal gondolják, hogy ez az idegen egy jövevény; hiszen a Páska-ünnepre sokan érkeztek a diaszpóra-zsidóságból. Jézus pedig nevelő szándékkal, de provokatív élel is visszakérdez: „*Mi történt?*” Ekkor elmesélik Jézusnak, mi történt. A tanítványok számára a keserűség mélypontja ez: „*Pedig mi abban reménykedtünk, hogy Ő fogja megváltani Izráelt.*” Azt hittük és reméltük, hogy ő viszi végbe a megváltást. De nem ez történt. Erdemes még ezek után élni?- fordulhatott meg a fejükben. Jézus Krisztus nélkül tényleg nem ér semmit az élet. Jézus mélyen meg van döbbenve magatartásuk miatt: „*Ó, ti balgák! Milyen rest a szívetek arra, hogy mindazt elhiggyétek, amit megmondtak a próféták!*”

Ijesztő szakadék tátong Jézus és a tanítványok között. Jézus ekkor felsorolja és megmagyarázza nekik azok az igehelyeket, amelyek a halálára vonatkoznak. A tanítványok pedig azt hiszik, hogy az idegen egy rabbi.

Nem állunk messze ezektől a tanítványoktól, hiszen sokszor lejátszódik ez az emmausi út az életünkben. Lelkesült ünnepek utáni eltávolodás a templomtól, a gyülekezettől, az igehallgatástól, igelovásástól, távolodás Krisztustól. A mi emmausi utunknak véget kellene érni már. Ahogyan egykor a Feltámadott Úr csatlakozott tanítványaihoz, úgy jár mellettünk ugyanő, várva, hogy felismerjük Őt. Jézus elkezdte magyarázni a tanítványoknak az eseményeket, de még mindig nem lett nyilvánvalóvá előttük, hogy nem egy idegen vándorral vagy egy rabbi-val van dolguk.

Az emmausi tanítványok egymással beszélgettek, mielőtt Jézus csatlakozott hozzájuk, de egyikük se tudta a másikat meggyőzni. Ha magunkra maradunk, ha a Szentlelket kikapcsoljuk, akkor nem tudjuk egymást meggyőzni. Viszont a tanítványok a szívük mélyén rejlő titkokat is kibeszélték az „idegennek”. (*„Pedig mi abban reménykedtünk, hogy ő fogja megváltani Izráelt.”*) Az idegen megmagyarázza nekik azt, amit tudniuk kell – mégpedig magas színvonalon. *„Hát nem ezt kellett-e elszenvednie a Krisztusnak, és így megdicsőülnie?”* - kérdezi tőlük. A tanítványok kezdtek feloldódni, úgy érezték a megosztott teher csak fele olyan nehéz. Mire Emmausba érkeztek, nem akarták Jézust tovább engedni. Kényszerítették, erőnek erejével marasztalták, úgyhogy Jézus végül is maradt és bement a tanítványok házába. Ám mire a tanítványok feleszmélnek, Jézus eltűnik. Az előbb még velük volt, az előbb még beszélgettek és mikor felismerték Őt arról, ahogyan a kenyeret megtörte, eltűnt a szemük elől.

Az emmausi tanítványok még abban az órában útra keltek, hogy visszatérjenek Jeruzsálembe. A 12 km-es utat még egyszer megteszik! Ez is mutatja, mennyire fontos volt számukra a Jézussal való találkozás. Pedig éppen azért marasztalták Jézust, mert lement a nap és féltették a sötétől, a veszélyektől, a vadállatoktól, a rablóktól. Most pedig mindez nem számít. Bizonyára azért, mert érzik, hogy Jézus velük van. Nem bírtak magukkal az örömtől, nem fért bennük az örömhír, sürgette őket a mondanivaló. Meg akarták osztani a többi tanítvánnyal: Jézus feltámadt! Most már látják, hogy igaz az, amit asszonyi fecsegésnek véltek.

Kedves Testvérek! A Feltámadott Úr mellénk is odaszegődik, hogy kibeszélhessük magunkat előtte. Amikor már nem bírjuk tovább magunkba fojtani titkainkat, kérdéseinket, kételyeinket, akkor el kell mondanunk Neki. Jézus meghallgat bennünket, mert van ránk ideje. Megtörténhet újra a csoda, amit átéltek az emmausi tanítványok: Jézus felfedi kilétét.

Jézus betér hozzánk, hogy megvigasztaljon és örömet adjon. Ő most is mellettünk van, csak fel kell ismernünk Őt. Jézus Krisztus az ajtó előtt áll és bebocsáttatásra vár. De a bűn is az ajtó előtt leselkedik és ránk van vágyódása. De amíg Jézus magát töri meg értünk, addig a bűn minket tör meg. Éppen ezért ne a bűnnek, ne a gonosznak engedjünk, hanem Jézus Krisztusnak, aki önmagát adta értünk!

Amen

Utóima

Mindenható Mennyei Édesatyánk!

Tudjuk, hogy a célbaérés a mindhalálíig hűségeseké. Kérünk, hogy Igéd és Szentleked által légy segítségül nekünk a kísértések feletti győzelemben és hitetlenségünk ellen való harcunkban. Segíts minket szent szándékunkban, hogy kegyelemmel megerősödött szívünk engedelmesen szolgáljon nagy neved dicsőségére.

Köszönjük, hogy velünk voltál az elmúlt Húsvét minden napján, köszönjük az ünnep minden áldását. Köszönjük, hogy lélemben gazdagítottál minket. Áldd meg ezt a gyülekezetet. Add, hogy a Húsvét üzenetét hordozzuk szívünkben és cselekedeteinkben Húsvéttól Húsvétig és egész életünkön át.

Jézus Krisztusért kérünk, hallgasd meg imádságunkat!

Amen